

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 318

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 mai 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 92 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului	2-3	M.36. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.52/2007 privind utilizarea terminalelor rețelelor publice de telefonie mobilă în zonele de interes militar	12
Decizia nr. 94 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule	4-5	713. — Ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice pentru aprobarea reglementării tehnice „Specificație tehnică privind protecția elementelor de construcții din lemn împotriva agenților agresivi. Cerințe, criterii de performanță și măsuri de prevenire și combatere — Indicativ ST 049-2014”	13
Decizia nr. 118 din 10 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule	5-7	1.412/C. — Ordin al ministrului justiției privind modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011	14-16
Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 din Regulamentul Senatului	8-11		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
306. — Hotărâre privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al doamnei Câmpurean Mariana, subprefect al municipiului București	12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92

din 3 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea „Oil Depol Service” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 330/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 563D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Agenția pentru Protecția Mediului Constanța a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 774 din 18 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 16 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 330/118/2014, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului. Excepția a fost ridicată de Societatea „Oil Depol Service” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu reglementează situațiile în care autoritatea publică emitentă poate dispune suspendarea sau anularea acordului de mediu, autorizației de mediu și autorizației integrate de mediu, respectiv condițiile, modalitățile și criteriile clare de aplicare a acestor sancțiuni. Maniera de reglementare a acestor sancțiuni, „dramatică” din punctul de vedere al consecințelor produse asupra activității

beneficiarului, este în mod evident defectuoasă, ele putând fi aplicate arbitrar, discreționar, pentru orice gen de încălcare a actului de reglementare, indiferent de gravitatea acesteia. De asemenea, aceste sancțiuni nu sunt reglementate ca sancțiuni complementare pentru faptele de natură contravențională și/sau penală, suspendarea putând fi aplicată independent de existența și constatarea unei fapte de natură contravențională sau penală. Prin urmare, aplicarea acestor sancțiuni este lăsată la latitudinea discreționară a autorității publice emitente. Mai mult, căile de atac reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 pentru sancțiunile suspendării și anulării actului de reglementare sunt distincte de cele prevăzute pentru actele de constatare și sancționare a contravențiilor la protecția mediului, ceea ce înseamnă că, în situația ipotetică în care cele două sancțiuni se aplică cumulativ, o eventuală cale de atac va trebui formulată distinct pentru fiecare dintre sancțiuni, în contencios administrativ pentru sancțiunea suspendării/anulării autorizației și plângerea la judecătoria pentru sancțiunea contravențională, iar soluțiile pronunțate pot fi contradictorii. Sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind respectarea exigenței de previzibilitate a legii, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și Decizia nr. 552 din 22 aprilie 2008.

7. Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul legal criticat îndeplinește exigențele de precizie, claritate și previzibilitate impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 stabilește cazul în care se pot suspenda de către emitent acordul de mediu, autorizația de mediu și autorizația integrată de mediu, și anume pentru nerespectarea prevederilor acestora.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de partea Agenția pentru Protecția Mediului Constanța, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, modificate prin art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 164/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2008, având următorul cuprins:

„(3) *Acordul de mediu, autorizația de mediu și autorizația integrată de mediu se suspendă de către autoritatea emitentă, pentru nerespectarea prevederilor acestora, după o notificare prealabilă prin care se poate acorda un termen de cel mult 60 de zile pentru îndeplinirea obligațiilor. Suspendarea se menține până la eliminarea cauzelor, dar nu mai mult de 6 luni. Pe perioada suspendării, desfășurarea proiectului sau a activității este interzisă.*

(4) *În cazul în care nu s-au îndeplinit condițiile stabilite prin actul de suspendare, autoritatea competentă pentru protecția mediului dispune, după expirarea termenului de suspendare, anularea acordului de mediu sau autorizației/autorizației integrate de mediu, după caz.”*

12. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare. Astfel, prin Decizia nr. 774 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 18 februarie 2015, Curtea a reținut, în esență, că prevederile art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 instituie sancțiuni pentru nerespectarea obligațiilor stabilite prin autorizația de mediu, acordul de mediu sau autorizația integrată de mediu, constând inițial în suspendarea și, ulterior, în anularea acestor acte. Asemenea sancțiuni au o natură juridică distinctă de cea specifică sancțiunilor contravenționale sau penale, astfel încât

este posibilă aplicarea lor independent de stabilirea răspunderii contravenționale sau penale în cauză. Curtea a constatat că aceste reglementări constituie garanții legale împotriva aplicării abuzive a sancțiunii suspendării autorizației de mediu și a interzicerii desfășurării activității, dar și o modalitate prin care legiuitorul a înțeles să ofere operatorului economic posibilitatea reală de a intra în legalitate, în sensul respectării prevederilor cuprinse în acordul de mediu, autorizația de mediu și în autorizația integrată de mediu.

14. Sub acest aspect, Curtea a precizat că prevederile legale criticate nu pot fi desprinse din ansamblul actului normativ, edictat în considerarea dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea fundamentală, care instituie obligația statului de a asigura cadrul legislativ pentru exercitarea dreptului la un mediu sănătos și echilibrat ecologic, recunoscut oricărei persoane prin prevederile alin. (1) ale aceluiași articol. Astfel, potrivit art. 94 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, protecția mediului constituie o obligație a tuturor persoanelor fizice și juridice, care trebuie ca, în acest scop, să respecte condițiile din actele de reglementare obținute. De asemenea, art. 96—98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 instituie punctual cazurile în care intervin sancțiunile contravenționale și penale. Totodată, definirea semnificației termenilor și expresiilor din cuprinsul textelor de lege criticate este realizată de legiuitor prin art. 2 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005.

15. În aceste condiții, Curtea a constatat că textele de lege criticate nu prezintă, în sine, deficiențe de claritate, fiind redactate cu suficientă precizie pentru a permite beneficiarului acordului de mediu, autorizației de mediu sau autorizației integrate de mediu să își regleze conduita, astfel încât să prevadă consecințele ce pot decurge din neîndeplinirea obligațiilor stabilite. Pe cale de consecință, Curtea a statuat că normele supuse controlului de constituționalitate, îndeplinind exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, nu încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluția și considerentele cuprinse în decizia anterior menționată își găsesc aplicabilitatea și în cauza de față.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Oil Depol Service” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 330/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 17 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 94

din 3 martie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 6
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, excepție ridicată de Sorinel Vasile Florea în Dosarul nr. 5.187/115/2013/a1 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 628D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013, având în vedere că, în realitate, critica vizează modificarea normei, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din același act normativ, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 645 din 11 noiembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.187/115/2013/a1, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule.** Excepția a fost ridicată de Sorinel Vasile Florea într-o cauză având ca obiect o contestație împotriva deciziei privind stabilirea timbrului de mediu pentru autovehicule.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece taxa denumită „timbru de mediu” se prevalează, în mod discriminatoriu, doar cu prilejul transferului dreptului de proprietate și doar la cei care efectuează acest transfer, afectând circuitul civil. Această taxă are o componentă structural incompatibilă cu criteriile obiective avute în vedere la edictarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 și cu principiul „poluatorul plătește”. Prin noua formulă de calcul al timbrului de mediu, taxa crește foarte mult pentru autoturismele Euro 3 și Euro 4, astfel încât, fiind comparabilă cu valoarea autoturismului, devine prohibitivă. Taxa stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 este discriminatorie în raport cu celelalte autoturisme din parcul auto național înmatriculate, care poluează în aceeași măsură, dar pentru care taxa nu se plătește, întrucât nu are loc transcrierea dreptului de proprietate.

Astfel, faptul generator al obligației de plată a taxei pe poluare nu îl reprezintă aptitudinea autovehiculului de a polua, ci transferul dreptului de proprietate. Taxa astfel instituită contravine principiilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii și așezarea justă a sarcinilor fiscale.

6. În fine, autorul excepției susține necesitatea reglementării unei taxe de poluare, care să nu fie încasată *uno actu*, pentru întreaga durată de viață a autovehiculelor, ci anual/semestrial sau trimestrial, în mod uniform, de la toți posesorii de autovehicule, în funcție de caracteristicile tehnice de poluare.

7. **Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 sunt constituționale. Reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 a armonizat cerințele comunitare cu exigențele interne referitoare la menținerea obligației fiscale ca instrument de combatere a fenomenului poluării, actul normativ menționat înlăturând discriminarea rezultată din aplicarea vechii reglementări.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 sunt constituționale. Reține că timbrul de mediu pentru autovehicule a fost instituit în acord cu legislația comunitară și pentru realizarea obligației înscrise în art. 35 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia statul asigură cadrul legislativ pentru exercitarea dreptului oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. Fără a constitui o sarcină excesivă, obligația de plată a timbrului de mediu are ca temei constituțional art. 35 alin. (3) și art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căroră „*Persoanele fizice și juridice au îndatorirea de a proteja și a ameliora mediul înconjurător*”, iar „*Cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice*”, și se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice. Ținând cont de faptul că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, acesta poate fi exercitat conform dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, în condițiile stabilite prin lege. În deplin acord cu prevederile art. 44 alin. (7) din Constituție, legiuitorul a instituit în sarcina proprietarilor de autoturisme obligația de a plăti timbrul de mediu ce constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu care se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 4 martie 2013, care cuprind norme referitoare la cazurile în care intervine obligația de plată a timbrului de mediu și elementele pe baza cărora se calculează timbrul de mediu.

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 56 privind contribuțiile financiare.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 645 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2015, paragraful 15, instanța de contencios constituțional a reținut, în esență, că, pentru stabilirea cuantumului timbrului de mediu se utilizează o formulă de calcul în care intră norma de poluare, calculată și în funcție de capacitatea cilindrică a motorului, precum și de tipul de motor (cu aprindere prin scânteie sau cu aprindere prin combustie). Așadar, criteriile sunt obiective, ținându-se seama de nivelul de poluare, neîncălându-se prevederile art. 56 alin. (2) din Constituție.

15. Curtea a mai observat faptul că, potrivit art. 35 alin. (2) din Constituție, statul asigură cadrul legislativ pentru exercitarea

dreptului la un mediu înconjurător sănătos. Potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013, timbrul se face venit la bugetul Fondului pentru mediu și se utilizează de Administrația Fondului pentru Mediu în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului. În aceste condiții, măsurile luate de legiuitor au avut în vedere îndeplinirea obligației prevăzute de norma constituțională enunțată mai sus.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluția și considerentele cuprinse în decizia anterior menționată își găsesc aplicabilitatea și în cauza de față.

17. Distinct de acestea, Curtea nu poate reține nici susținerea privind încălcarea art. 16 din Constituție, de vreme ce prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 se aplică în mod egal tuturor destinatarilor, pe baza unor criterii obiective, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

18. În fine, Curtea constată că susținerile autorului excepției privind reglementarea unui alt mod de stabilire și plată a cuantumului timbrului de mediu vizează modificarea normelor de lege criticate, aspect de competență exclusivă a autorității legiuitoare, și nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorinel Vasile Florea în Dosarul nr. 5.187/115/2013/a1 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 4 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 10 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru

autovehicule, excepție ridicată de Cristian Mogoș în Dosarul nr. 306/104/2014 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 653D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Administrația Județeană a Finanțelor Publice Olt a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 645 din 11 noiembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 25 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 306/104/2014, Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule. Excepția a fost ridicată de Cristian Mogoș într-o cauză având ca obiect pretenții — anularea deciziei privind plata timbrului de mediu.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituirea obligației de a plăti timbrul de mediu încalcă dreptul de proprietate, limitând în mod nejustificat exercitarea atributelor acestui drept. În acest sens, arată că autoturismul este scos din circuitul civil, având în vedere faptul că viitorul proprietar nu îl va putea cumpăra, de vreme ce taxa pe care trebuie să o plătească reprezintă o sumă foarte mare în raport cu prețul autoturismului. În acest caz, limitarea dreptului de proprietate nu poate fi justificată de intenția legiuitorului de reducere a poluării.

7. De asemenea, prin stabilirea obligației de plată a timbrului de mediu, în mod diferențiat, în funcție de nivelul emisiilor de CO₂ și norma de poluare, și anume o taxă mai mare pentru autoturismele Euro 3 și Euro 4, față de autoturismele non-Euro, Euro 1 și Euro 2, se creează o discriminare între cetățeni. Astfel, doar o parte din cetățeni este obligată să plătească timbrul de mediu, legiuitorul neținând cont de faptul că mai mult de jumătate din autovehiculele înmatriculate în România au deja taxa plătită sau au fost înmatriculate înainte de anul 2007, când nu exista taxa specială. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, echitabilă, rezonabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni.

8. În fine, susține că nu poate fi reținută motivarea potrivit căreia această taxă este instituită în considerarea principiului „poluatorul plătește”, de vreme ce valoarea ei este mai mare în cazul autoturismelor Euro 3 și Euro 4, care poluează mai puțin decât cele non-Euro, Euro 1 și Euro 2, dar pentru care valoarea taxei este mai mică. De asemenea, cel care este obligat la plata anticipată a taxei este cumpărătorul, adică viitorul proprietar, care, înainte de a folosi un autoturism, nu poate fi considerat poluator.

9. Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 nu încalcă prevederile constituționale care reglementează categoriile de legi și domeniile în care pot fi adoptate actele guvernului, dreptul de proprietate, egalitatea în fața legii și nici justa așezare a serviciilor fiscale, fiind justificată adoptarea în regim de urgență a acestui act normativ.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 sunt constituționale. Arată că timbrul de mediu pentru autovehicule reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013, similar taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule reglementată prin Legea nr. 9/2012 și taxei pe poluare pentru autovehicule reglementată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în prezent abrogate, a fost instituit în acord cu legislația comunitară și în realizarea obligației înscrise în art. 35 alin. (2) din Constituție potrivit căruia „*Statul asigură cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept*”, respectiv dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. De asemenea, fără a constitui o sarcină excesivă, obligația de plată a timbrului de mediu are ca temei constituțional art. 35 alin. (3) și art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală și se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice. Ținând cont de faptul că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, acesta poate fi exercitat conform dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, în condițiile stabilite prin lege. Astfel, în deplin acord cu dispozițiile art. 44 alin. (7) din Constituție, potrivit căreia dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului, prin actul normativ criticat, legiuitorul a instituit în sarcina proprietarilor de autoturisme obligația de a plăti timbrul de mediu ce constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu care se gestiona de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului. Referitor la critica de neconstituționalitate prin raportare la art. 115 alin. (4), (5) și (6) din Constituție, constată că, în deplin acord cu dispozițiile din Legea fundamentală, legiuitorul a motivat elaborarea actului normativ criticat prin necesitatea asigurării cadrului necesar în vederea realizării unor programe și proiecte din domeniul protecției mediului, pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile-limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu și prin necesitatea de a se conforma cu recomandările Comisiei Europene cuprinse în comunicarea din 14 decembrie 2012 potrivit căreia taxarea autoturismelor să nu se bazeze pe criterii specifice tehnologice, ci pe date de performanță obiective, disponibile în mod obișnuit și relevante din punctul de vedere al politicilor, cum ar fi emisiile de CO₂. De asemenea, actul normativ criticat nu este adoptat în domeniul legilor constituționale, nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu vizează măsură de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. Consideră că dispozițiile art. 61 alin. (1), art. 73 alin. (1) și art. 108 alin. (1) și (2) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Olt, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 4 martie 2013.

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 56 privind contribuțiile financiare, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi, art. 108 alin. (1) privind actele Guvernului și art. 115 alin. (4), (5) și (6) privind ordonanțele de urgență ale Guvernului.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 645 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2015, Curtea Constituțională, în urma analizei dispozițiilor ordonanței de urgență și a anexelor sale, a observat faptul că elementul de referință pentru calculul timbrului de mediu pentru autovehicule este cel al normei de poluare cu CO₂. Cuantumul timbrului de mediu care trebuie plătit rezultă în urma unei formule de calcul în care intră norma de poluare care este calculată și în funcție de capacitatea cilindrică a motorului, precum și de tipul de motor. Așadar, criteriile sunt obiective, ținându-se seama de nivelul de poluare, neîncălcându-se dispozițiile art. 56 alin. (2) din Constituție.

17. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 35 alin. (2) din Constituție, statul asigură cadrul legislativ pentru exercitarea dreptului la un mediu înconjurător sănătos. Potrivit art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență menționată, timbrul se face venit la bugetul Fondului pentru Mediu și se utilizează de Administrația Fondului pentru Mediu în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului. În aceste condiții, măsurile luate de legiuitor au avut în vedere îndeplinirea obligației prevăzute de chiar textul Constituției.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, cele statuate în decizia anterior menționată, își găsesc aplicabilitatea și în cauza de față.

19. Distinct de acestea, Curtea nu poate reține nici susținerea privind caracterul discriminatoriu al prevederilor de

lege criticate, de vreme ce acestea se aplică în mod egal tuturor destinatarilor normei, pe baza unor criterii obiective, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Ca urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 16 din Constituție nu sunt încălcate.

20. De asemenea, Curtea constată că este lipsită de temeii critica de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 formulată în raport de art. 44 din Constituție, având în vedere că, potrivit alineatelor (1) și (7) ale normei constituționale invocate, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, și că dreptul de proprietate privată obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului.

21. În raport cu aceste considerente, de vreme ce nu a reținut că actul normativ criticat afectează drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, Curtea constată că nici dispozițiile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală nu sunt încălcate.

22. Cât privește invocarea art. 61 alin. (1), art. 108 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție, Curtea observă că autorul excepției nu precizează în ce constă contrarietatea dintre prevederile actului normativ și normele din Constituție menționate. În aceste condiții, așa cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012) simpla enumerare a unor dispoziții constituționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în condițiile în care art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, stabilește că „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

23. În fine, Curtea constată că invocarea dispozițiilor art. 73 alin. (1) din Constituție nu are nicio relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Mogoș în Dosarul nr. 306/104/2014 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 8 aprilie 2015

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 din Regulamentul Senatului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 din Regulamentul Senatului, sesizare formulată de un număr de 44 de senatori aparținând Partidului Național Liberal.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1860 din 27 martie 2015 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 629C/2015.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 173 din Regulamentul Senatului, prevăzând faptul că hotărârile adoptate cu privire la cererea de reținere, de arestare sau de percheziție a senatorului se adoptă cu „majoritate calificată”, încalcă art. 76 alin. (2) din Constituție. Or, aceste hotărâri se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți, și nu cu cel al majorității membrilor Senatului. În acest sens, sunt invocate considerentele care au stat la baza deciziilor Curții Constituționale nr. 392 din 17 aprilie 2007 și nr. 990 din 1 octombrie 2008.

4. De asemenea, se solicită și constatarea încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție „de către conducerea Senatului României, datorită refuzului de a constata, în cuprinsul procesului-verbal alcătuit după votul asupra cererii ministrului justiției privind încuviințarea măsurii reținerii și arestării domnului senator Dan-Coman Șova, îndeplinirea condițiilor din art. 76 alin. (2) din Constituție”.

5. În argumentarea celor anterior expuse, autorii sesizării apreciază că adoptarea cu votul majorității senatorilor a hotărârilor Senatului cu caracter individual, în condițiile în care se invocă „dispoziții legale asupra cărora există o jurisprudență consacrată a Curții, dar care nu au fost modificate și nici corelate în perioada ultimelor legislaturi, ar însemna ca Senatul să persiste într-o eroare, încălcând principiul supremației legilor prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție”. Mai mult, „Senatul, în calitate de parte a puterii legislative, are obligația de a acționa în sensul aplicării Constituției, pentru asigurarea ordinii de drept și pentru respectarea legilor în vigoare”. În consecință, „refuzul de a redacta o hotărâre în cazul senatorului Dan-Coman Șova, care să constate îndeplinirea condițiilor pentru aprobarea solicitării ministrului justiției, echivalează cu o încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție”.

6. Se mai susține că art. 173 din Regulamentul Senatului, precum și art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor instituie „o inegalitate de tratament”, conturând „o contradicție între textele arătate și cele ale Legii fundamentale”. În aceste condiții, se concluzionează faptul că art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 nu poate reprezenta un argument juridic suplimentar față de Regulamentul analizat care să susțină soluția adoptată de Senat cu privire la cererea ministrului justiției privind încuviințarea măsurii reținerii și arestării domnului senator Dan-Coman Șova. În acest sens, este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 319 din 19 iunie 2013, prin care Curtea a arătat că există paralelisme legislative

între regulamentele parlamentare și legea anterior menționată, ambele stabilind norme cu caracter procedural cu privire la cazurile de reținere, arestare sau percheziție a deputaților sau senatorilor, după caz.

7. În fine, se subliniază faptul că Senatul a mai adoptat „hotărâri cu același obiect” — așadar, de încuviințare a măsurii reținerii și arestării unor senatori, menționându-se, în acest sens, hotărârile nr. 52/2014 și nr. 53/2014 [*de fapt, hotărârile priveau ipoteza în care Senatul a cerut urmărirea penală a doi foști miniștri care dețineau, la data adoptării hotărârilor, calitatea de senatori — sn*]; aceste hotărâri au fost adoptate cu majoritatea membrilor prezenți ai Senatului, și-au produs efectele și nu au fost contestate la Curtea Constituțională.

8. Având în vedere cele anterior expuse, se solicită admiterea sesizării și constatarea neconstituționalității art. 173 din Regulamentul Senatului. Totodată, reținându-se neconstituționalitatea acestor prevederi, se solicită constatarea încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție „de către conducerea Senatului României, datorită refuzului de a constata, în cuprinsul procesului-verbal alcătuit după votul asupra cererii ministrului justiției privind încuviințarea măsurii reținerii și arestării domnului senator Dan-Coman Șova, îndeplinirea condițiilor din art. 76 alin. (2) din Constituție”.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Senatului pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

10. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. XXXV/1479 din 1 aprilie 2015, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care se lasă la aprecierea Curții Constituționale constatarea constituționalității sau neconstituționalității art. 173 din Regulamentul Senatului.

11. Se apreciază că încuviințarea cererii de reținere sau arestare a unui senator reprezintă o acțiune politică de o foarte mare importanță și care presupune o motivare bine întemeiată. Întrucât Senatul nu este o autoritate judiciară care să administreze și să interpreteze probe de o natură diversă, se impune de la sine alegerea unei proceduri care să prevină arbitrarul și să suplinească lipsa unei specializări judiciare a membrilor acesteia. Se susține că problema opțiunii Senatului pentru o majoritate sau alta necesară adoptării unor hotărâri este atât o problemă constituțională, cât și una regulamentară, invocându-se, în acest sens, Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, prin care Curtea a statuat că „*prin regulament se pot stabili normele procedurale de aplicare (a ridicării imunității parlamentare n.n.) în cadrul activității parlamentare*”. Se menționează că la data pronunțării deciziei Curții anterior referite, Regulamentul Senatului prevedea că cererea de reținere, arestare sau percheziție a unui senator se aprobă cu majoritatea de două treimi din numărul senatorilor prezenți. Se mai arată că înseși dispozițiile Constituției reglementează majorității de adoptare a hotărârilor diferite de cea prevăzută de art. 76 din Constituție; în acest sens, sunt menționate hotărârile parlamentare adoptate în conformitate cu prevederile art. 95 și 96 din Constituție. Totodată, în același sens sunt invocate și anumite dispoziții legale care reglementează majorității de vot diferite de cea cuprinsă în art. 76 alin. (2) din Constituție, cu titlu exemplificativ indicându-se majoritate de vot necesară pentru numirea judecătorilor la Curtea Constituțională, a membrilor Consiliului Național al Audiovizualului sau a președintelui și vicepreședinților Consiliului Legislativ.

12. Având în vedere cele anterior expuse, se apreciază că art. 173 din Regulamentul Senatului este o reglementare specială care poate deroga de la legea generală, reprezentată, în speță, de art. 76 alin. (2) din Constituție.

13. În consecință, stabilirea unei alte majorități de vot în ipoteza încuviințării cererilor de reținere, de arestare, de percheziție referitoare la membrii Senatului are drept rațiune, pe de o parte, împiedicarea imixtiunilor, ingerințelor în activitatea parlamentarilor, precum și a intimidării sau șicanării acestora de către puterea executivă sau judecătorească, iar, pe de altă parte, înlăturarea subiectivismului și interesului partizan al unui număr mic de senatori, inerent și explicabil pe scena oricărei confruntări politice. De aceea, o atare hotărâre a Senatului este mai degrabă un act politic decât unul juridic și trebuie luată cu majoritatea membrilor săi.

14. În continuare, se susține că stabilirea unei anumite majorități pentru adoptarea de către o Cameră legislativă a unei decizii presupune o evaluare politică a problemei care a făcut obiectul deciziei respective. Dacă problema în sine, asupra căreia Camera trebuie să hotărască, are o importanță majoră, este firesc ca majoritatea stabilită pentru luarea unei astfel de decizii să fie mai mare. Or, analizată prin această schemă teoretică și logică, de practica parlamentară, hotărârea prin care Senatul decide ridicarea imunității parlamentare de percheziție, reținere sau arestare a unui senator nu implică evaluarea de către acesta a vinovăției persoanei în cauză — probată de organisme judiciare autorizate —, ci judecări de natură politică privind temeiul de fapt și de drept care justifică reținerea și arestarea.

15. Concluzionând, se arată că majoritatea absolută de voturi stabilită prin textul regulamentar criticat corespunde importanței sociale a funcției de membru al Senatului, ceea ce justifică un regim juridic special pentru începerea unei astfel de proceduri judiciare, și nicidecum un privilegiu, chiar și procedural.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 76 din Legea nr. 47/1992, prin adresa înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 2.088 din 2 aprilie 2015, a fost solicitată președintelui Senatului transmiterea unei copii certificate de pe actul comunicat de Senat către ministrul Justiției ca răspuns la cererea acestuia nr. 2/22716/13.03.2015, cerere însoțită de solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de încuviințare a reținerii și arestării domnului senator Dan-Coman Șova, formulată în Dosarul nr. 122/P/2012 al Direcției Naționale Anticorupție.

17. Președintele Senatului nu a comunicat informațiile solicitate până la data pronunțării prezentei decizii.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile regulamentare criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Cu privire la atribuția Curții Constituționale prevăzută la art. 146 lit. c) din Constituție, trebuie menționat faptul că aceasta vizează verificarea conformității Regulamentului Camerei Deputaților, al Senatului sau a activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului cu Constituția. Aceste regulamente sunt aprobate prin hotărâri, cu votul majorității membrilor fiecărei Camere și privesc organizarea internă, proprie Camerei respective sau a ședințelor comune ale acestora [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, și art. 76 alin. (1) din Constituție]. Așadar, ele sunt acte normative cu un obiect de reglementare specific. În aceste condiții, „competența conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. c) din Legea fundamentală nu poate privi decât controlul conformității regulamentelor Parlamentului cu dispozițiile Constituției, control declanșat la sesizarea unuia dintre

președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; Curtea Constituțională nu este competentă a se pronunța și asupra modului de aplicare a regulamentelor. În sensul celor arătate a statuat Curtea Constituțională în deciziile sale nr. 44/1993, nr. 68/1993, nr. 22/1995 și nr. 98/2005” (a se vedea Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009).

19. Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că „exercitarea atribuției prevăzute de art. 146 lit. c) din Constituție privește exclusiv controlul constituționalității prevederilor regulamentelor Parlamentului, iar nu și controlul constituționalității hotărârilor și măsurilor adoptate de Camerele Parlamentului în aplicarea regulamentelor proprii” (Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010). „Rezolvarea problemelor ridicate de hotărârile adoptate și de măsurile dispuse de Camerele Parlamentului se poate face (...) pe căi și prin proceduri parlamentare” (Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, *precitată*); desigur, la aceste forme de control parlamentar se adaugă controlul de constituționalitate a hotărârilor parlamentare ca urmare a reglementării, prin Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, a atribuției Curții referitoare la controlul constituționalității hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului [art. 146 lit. l) coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992] sau procedura constatării conflictului juridic de natură constituțională [art. 146 lit. e) din Constituție], după caz.

20. În aceste condiții, Curtea nu are competența materială ca, în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție, să se pronunțe cu privire la constatarea încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție „de către conducerea Senatului României, datorită refuzului de a constata, în cuprinsul procesului-verbal alcătuit după votul asupra cererii ministrului Justiției privind încuviințarea măsurii reținerii și arestării domnului senator Dan-Coman Șova, îndeplinirea condițiilor din art. 76 alin. (2) din Constituție”. Mai mult, din stenograma ședinței Senatului din data de 25 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 6 aprilie 2015, rezultă că mențiunea respectivă din cadrul procesului-verbal a avut ca temei de drept art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 25 iulie 2013, și nu art. 173 din Regulamentul Senatului. În acest context, Curtea reține că, indiferent de temeiul de drept invocat (legea/regulamentul), ambele texte normative se bucurau la data anterior menționată de prezumția de constituționalitate, prezumție, desigur, relativă, dar care caracterizează *eo ipso* orice act normativ adoptat de către Camerele Parlamentului sau Parlament, după caz, în exercitarea activității lor regulamentare sau legislative. În consecință, trecerea unei anumite mențiuni în cadrul procesului-verbal al ședinței Senatului nu poate face obiect al controlului de constituționalitate reglementat de art. 146 lit. c) din Constituție din moment ce Curtea, în cadrul acestei atribuțiuni, se pronunță numai asupra textului normativ al Regulamentului, nu și asupra constituționalității legilor sau a modului de aplicare al legilor sau a regulamentelor parlamentare.

21. În schimb, Curtea este competentă să se pronunțe asupra constituționalității art. 173 din Regulamentul Senatului. Așadar, Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție și ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 173 din Regulamentul Senatului.

22. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie art. 173 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28 din 24 octombrie 2005, publicat în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, care, referindu-se la cererea de reținere, arestare sau de percheziție a membrilor Senatului, respectiv la cererea de autorizare a trimiterii în judecată penală și contravențională a acestora, are următorul cuprins:

„*Senatul hotărăște asupra cererii cu votul secret al majorității membrilor săi*”.

23. Dispozițiile constituționale invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (5) în componenta sa referitoare la respectarea Constituției și a supremației sale, precum și ale art. 76 alin. (2) cu privire la adoptarea hotărârilor parlamentare cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră.

24. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată că secțiunea 1 — *Imunitatea parlamentară* din cadrul capitolului IV — *Statutul senatorului* al Regulamentului Senatului cuprinde două articole, respectiv art. 172 și 173. Din analiza modului de redactare al art. 173 se poate trage concluzia potrivit căreia cererile prevăzute la art. 172 din Regulament ar intra sub incidența acestui articol. Or, art. 172 alin. (6) din Regulament cuprinde două categorii de cereri, respectiv cererea de autorizare a trimiterii în judecată, penală ori contravențională, precum și cererea de reținere, de arestare sau de percheziție. Anterior revizuirii Constituției din anul 2003, art. 69 alin. (1) din Constituție prevedea că „*Deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, arestat, percheziționat sau trimis în judecată, penală ori contravențională, fără încuviințarea Camerei din care face parte, după ascultarea sa. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție*”. După revizuirea Constituției, art. 72 alin. (2) din Constituție prevede că „*Deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot fi percheziționați, reținuți sau arestați fără încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor. Urmărirea și trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție*”. Așadar, în prezent, trimiterea în judecată, penală sau contravențională, nu mai este supusă autorizării Camerei, astfel încât, în aceste condiții, art. 173 din Regulament nu poate fi interpretat decât în sensul că privește doar cererea de reținere, de arestare sau de percheziție. De altfel, este de observat că hotărârea de aprobare a Regulamentului Senatului s-a adoptat în anul 2005 — Hotărârea Senatului nr. 28/2005 privind Regulamentul Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, așadar, *ab initio* textul referitor la cererea de autorizare a trimiterii în judecată, penală ori contravențională excedează cadrului constituțional existent.

25. Curtea, prin Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, Decizia nr. 989 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008, și Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008, a stabilit că, potrivit art. 76 alin. (1) din Constituție, adoptarea hotărârilor privind aprobarea Regulamentelor Senatului și Camerei Deputaților, precum cele care privesc suspendarea din funcție a Președintelui României [art. 95 alin. (1) din Constituție] sau acordarea încrederii Guvernului [art. 103 alin. (3) din Constituție] se realizează cu votul majorității membrilor Camerei, respectiv a Parlamentului; totodată, Curtea a constatat că, „potrivit alin. (2) al art. 76, adoptarea legilor ordinare și a hotărârilor celor două Camere se face cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră, în condițiile în care numărul acestora se ridică la cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor fiecărei Camere, în condițiile respectării cvorumului legal de adoptare prevăzut de art. 67 din Constituție” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, *precitată*, Decizia nr. 989 din 1 octombrie 2008, *precitată*, sau Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, *precitată*). Astfel, Curtea a concluzionat că, „de regulă, hotărârile

Parlamentului se adoptă cu majoritate simplă de voturi, dacă Legea fundamentală nu prevede altfel”.

26. În consecință, Curtea a constatat neconstituționalitatea art. 155 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților referitor la majoritatea calificată de vot necesară adoptării unei hotărâri a Camerei Deputaților prin care se cerea urmărirea penală a unui membru al Guvernului care deținea și calitatea de deputat (Decizia nr. 989 din 1 octombrie 2008, *precitată*), neconstituționalitatea art. 150 alin. (3) din Regulamentul Senatului referitor la majoritatea absolută de vot necesară adoptării unei hotărâri a Senatului prin care se cerea urmărirea penală a unui membru al Guvernului care deținea și calitatea de senator (Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, *precitată*) sau neconstituționalitatea art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000, referitor la majoritatea absolută de vot necesară adoptării hotărârii Parlamentului, în ședința comună a celor două Camere, cu privire la punctul de vedere al Parlamentului asupra referendumului consultativ inițiat de Președintele României (Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, *precitată*).

27. Din cele de mai sus, Curtea constată că, sub aspectul majorității de vot, legiuitorul constituind a stabilit că regula — principiul — pentru adoptarea hotărârilor parlamentare este întrunirea unei **majorități simple** (majoritatea membrilor prezenți), iar excepția, fiind de strictă interpretare — *exceptio est strictissimae interpretationis*, este reprezentată, pe de o parte, de hotărârile parlamentare de aprobare a regulamentelor Camerelor, așadar, a celor ce privesc organizarea și funcționarea acestora [art. 65 alin. (2) sau art. 76 alin. (1) din Constituție], de cele care privesc suspendarea din funcție a Președintelui României [art. 95 alin. (1) din Constituție] sau acordarea/retragerea încrederii Guvernului [art. 103 alin. (3), art. 113 alin. (1) sau art. 114 din Constituție], acestea circumscriindu-se **majorității absolute** (majoritatea membrilor Camerei, respectiv ai Parlamentului), iar, pe de altă parte, hotărârile de punere sub acuzare a Președintelui României pentru înaltă trădare [art. 96 alin. (1) din Constituție], care se adoptă cu **majoritate calificată** (două treimi din numărul deputaților și senatorilor). Așadar, acele normative infraconstituționale nu pot prevedea alte majorități de vot decât cele reglementate prin textul Constituției; din contră, acestea trebuie să se subsumeze cadrului constituțional existent, iar emitentul acestora nu poate aprecia ca, de la caz la caz, în funcție de importanța pe care o atașează el însuși domeniului respectiv, adoptarea hotărârilor să fie realizată prin apelarea la alte majorități de vot decât cele stabilite prin Constituție.

28. Întrucât art. 173 din Regulamentul Senatului reglementează cu privire la adoptarea hotărârilor privind *încuviințarea cererilor de reținere, de arestare, de percheziție referitoare la membrii Senatului*, așadar, nu vizează ipotezele de excepție anterior enunțate, rezultă că majoritatea de vot necesar a fi întrunită pentru adoptarea acestora este cea prevăzută de art. 76 alin. (2) din Constituție, respectiv votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră (**majoritate simplă**).

29. Curtea mai reține că hotărârile Senatului la care fac referire autorii sesizării de neconstituționalitate, respectiv Hotărârile nr. 52/2014 și nr. 53/2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 19 noiembrie 2014 privesc, de fapt, ipoteza în care **Senatul a cerut urmărirea penală a doi foști miniștri care dețineau, la data adoptării hotărârilor, calitatea de senatori**, așadar, ipoteza prevăzută de art. 109 alin. (2) din Constituție. Or, adoptarea hotărârilor în acest domeniu are ca temei de drept art. 150 alin. (3) din Regulamentul Senatului. Acest text, astfel cum s-a arătat anterior, prevedea inițial că o atare hotărâre se adoptă cu votul majorității senatorilor; după ce această soluție normativă a fost constatată ca fiind neconstituțională prin Decizia nr. 990 din 1 octombrie 2008, textul menționat a fost pus de acord cu decizia Curții, prin Hotărârea Senatului nr. 7/2009 pentru modificarea alin. (3) al art. 150 din Regulamentul Senatului,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2009, care a reglementat, în mod expres, că „Hotărârea se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți”. În consecință, cele două hotărâri au fost adoptate în baza acestui ultim text menționat.

30. Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la existența unor paralelisme legislative între art. 173 din Regulamentul Senatului și art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006, în sensul că ambele dispoziții cuprind aceeași soluție normativă, Curtea constată că, în cadrul acestei atribuțiuni, nu are competența de a se pronunța și/sau constata neconstituționalitatea art. 24 alin. (4) din Legea nr. 96/2006, controlul de constituționalitate al acestor dispoziții putând fi realizat doar în exercitarea atribuțiunii prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție. Pe de altă parte, Curtea a reamintit permanent în jurisprudența sa importanța principiului constituțional general al comportamentului loial, principiu care derivă din prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție și este garantat de alin. (5) al aceluiași articol constituțional; în consecință, Curtea a statuat că „revine, în principal, autorităților publice sarcina de a-l aplica și respecta în raport cu valorile și principiile Constituției, inclusiv față de principiul consacrat de art. 147 alin. (4) din Constituție referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale” (a se vedea, cu privire la înțelesul principiului comportamentului loial al autorităților publice, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 12 noiembrie 2010, Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 12 iulie 2012, sau Decizia nr. 924 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 22 noiembrie 2012).

31. De asemenea, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că „legiuitorul trebuie să se raporteze la reglementările ce reprezintă un reper de claritate, precizie și previzibilitate, iar erorile de apreciere în redactarea actelor normative nu trebuie să se perpetueze în sensul de a deveni ele însele un precedent în activitatea de legiferare; din contră, aceste erori trebuie corectate pentru ca actele normative să contribuie la realizarea unei securități sporite a raporturilor juridice” (Decizia nr. 390 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 17 iulie 2014); *mutatis mutandis*, activitatea parlamentară trebuie să se orienteze după aceleași reguli, în sensul de a se raporta la Constituție și jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce echivalează cu îndepărtarea de la o reglementare legală care pune aceleași probleme de constituționalitate precum cea analizată în cauza de față. Mai mult, Senatul nu are opțiunea de a alege între aplicarea unei legi (organice, în cazul de față) sau a Constituției, din moment ce art. 1 alin. (5) consacră, în mod expres, supremația Constituției și respectarea acesteia, iar art. 76 alin. (2) din

Constituție și jurisprudența Curții Constituționale sunt neechivoce cu privire la majoritatea de vot necesară a fi întrunită pentru adoptarea hotărârilor parlamentare, altele decât cele care privesc ipotezele de excepție reglementate prin art. 65 alin. (2), art. 76 alin. (1), art. 95 alin. (1), art. 96 alin. (1), art. 103 alin. (3), art. 113 alin. (1) sau art. 114 din Constituție.

32. Curtea reține și faptul că regulamentul nu poate dubla conținutul normativ al unei legi sau viceversa, ambele categorii de acte normative având obiect de reglementare diferit, chiar dacă ele se întrepătrund prin prisma domeniilor în care intervin (organizarea și funcționarea Camerelor Parlamentului, pe de o parte, și statutul deputaților și senatorilor, pe de altă parte). În caz contrar, se creează un paralelism de reglementare; în acest sens, art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede, în mod expres, că „În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. **Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere**”. Așadar, este evident că sediul materiei pentru stabilirea majorității de vot necesare adoptării actelor Parlamentului îl constituie Constituția, iar reglementările acesteia în această materie pot fi reluate în regulamentele parlamentare, și nu în legi. De aceea, într-o bună tehnică legislativă, legile care prin obiectul lor de reglementare se află într-o conexiune cu regulamentele parlamentare ar putea cuprinde o normă de trimitere la textul din Regulamentul Senatului/Camerei Deputaților care reglementează majoritatea de vot necesară a fi întrunită pentru încuviințarea sau nu a cererii de reținere, arestare sau percheziție a membrilor Senatului sau Camerei Deputaților, după caz; de altfel, chiar și în lipsa unei astfel de trimiteri, este de la sine înțeles că hotărârea se adoptă potrivit art. 76 alin. (2) din Constituție.

33. Deși cele anterior expuse converg spre constatarea neconstituționalității art. 173 din Regulamentul Senatului, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, a fost adoptată Hotărârea Senatului nr. 25/2015 privind modificarea art. 173 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 31 martie 2015, care la articolul unic prevede că „Senatul hotărăște asupra cererii cu votul secret al majorității senatorilor prezenți”. Așadar, Senatul a modificat textul regulamentar supus controlului de constituționalitate anterior pronunțării Curții Constituționale și, având în vedere că, prin natura sa, controlul de constituționalitate a regulamentelor parlamentare este unul abstract, independent de existența vreunui demers judiciar, și obiectiv, așadar, distinct de existența unor drepturi subiective ce ar putea fi invocate și apărute pe calea unei asemenea sesizării, Curtea constată că sesizarea de neconstituționalitate a rămas fără obiect, drept pentru care o va respinge ca devenită inadmisibilă.

34. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 din Regulamentul Senatului. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 8 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind constatarea încetării de drept a raportului
de serviciu al doamnei Câmpurean Mariana,
subprefect al municipiului București**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) și ale art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Prin prezenta hotărâre se constată încetarea de drept a raportului de serviciu al doamnei Câmpurean Mariana, subprefect al municipiului București.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 6 mai 2015.
Nr. 306.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN**pentru abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale
nr. M.52/2007 privind utilizarea terminalelor rețelelor publice
de telefonie mobilă în zonele de interes militar**

În vederea aplicării prevederilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se abrogă Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.52/2007*) privind utilizarea terminalelor rețelelor publice de telefonie mobilă în zonele de interes militar.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa

București, 4 mai 2015.
Nr. M.36.

---

*) Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.52/2007 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece avea ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**pentru aprobarea reglementării tehnice „Specificație tehnică
privind protecția elementelor de construcții din lemn împotriva agenților agresivi.
Cerințe, criteriile de performanță și măsuri de prevenire și combatere — Indicativ ST 049-2014”**

În conformitate cu prevederile art. 10 și art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, ale art. 2 alin. (3) și alin. (4) din Regulamentul privind tipurile de reglementări tehnice și de cheltuieli aferente activității de reglementare în construcții, urbanism, amenajarea teritoriului și habitat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 203/2003 pentru aprobarea Regulamentului privind tipurile de reglementări tehnice și de cheltuieli aferente activității de reglementare în construcții, urbanism, amenajarea teritoriului și habitat, precum și a Normelor metodologice privind criteriile și modul de alocare a sumelor necesare unor lucrări de intervenție în primă urgență la construcții vulnerabile și care prezintă pericol public, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 9/2014 al Comitetului tehnic de specialitate nr. 11 — Cerințe funcționale pentru construcții și fizica construcțiilor și Procesul-verbal de avizare nr. 2/2014 al Comitetului tehnic de coordonare generală, în temeiul art. 4 pct. II lit. e) și al art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă reglementarea tehnică „Specificație tehnică privind protecția elementelor de construcții din lemn împotriva agenților agresivi. Cerințe, criteriile de performanță și măsuri de prevenire și combatere — Indicativ ST 049-2014”, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin¹ se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Decizia președintelui Biroului Executiv al Institutului Central de

Cercetare, Proiectare și Directivare în Construcții nr. 23/1986 privind aprobarea „Instrucțiunilor tehnice pentru prevenirea și combaterea buretelui de casă la materialele lemnoase folosite în construcții”, indicativ C 46-86², își încetează aplicabilitatea, iar Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.731/2006 pentru aprobarea reglementării tehnice „Specificație tehnică privind protecțiile elementelor de construcții din lemn împotriva agenților agresivi — cerințe și criteriile de performanță”, indicativ ST 049-06³, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 16 noiembrie 2006, se abrogă.

p. Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Shhaideh Sevil,
secretar de stat

București, 3 aprilie 2015.
Nr. 713.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

¹ Ordinul și anexa se publică și în Buletinul Construcțiilor, editat de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții, Urbanism și Dezvoltare Teritorială Durabilă „URBAN-INCERC”.

² „Instrucțiunile tehnice pentru prevenirea și combaterea buretelui de casă la materialele lemnoase folosite în construcții”, indicativ C 46-86, au fost publicate în Buletinul Construcțiilor nr. 7/1986, editat de Institutul de Cercetări în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC.

³ „Specificația tehnică privind protecțiile elementelor de construcții din lemn împotriva agenților agresivi — cerințe și criteriile de performanță”, indicativ ST 049-06, a fost publicată și în Buletinul Construcțiilor nr. 22/2006, editat de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**privind modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011**

Având în vedere dispozițiile Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 1.079/2013 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 137/2014 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției,

în temeiul dispozițiilor art. 13 și art. 23 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 120/C/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 februarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 54, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — (1) În cazul absenței din instituție, directorii și ceilalți conducători ai compartimentelor din structura organizatorică a ministerului delegă, cu avizul șefului ierarhic superior, atribuțiile care le revin unei persoane cu funcție de conducere din subordine sau, în lipsa acesteia ori în caz de imposibilitate obiectivă și justificată a preluării atribuțiilor respective de către aceasta, unei persoane cu funcție de execuție din cadrul compartimentelor pe care le coordonează, cu acordul acesteia din urmă, prin decizie scrisă, întocmită în acest sens.”

2. La articolul 57, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 57. — (1) În cazul absenței din instituție, șefii de serviciu delegă, cu avizul șefului ierarhic superior, atribuțiile care le revin unei persoane cu funcție de conducere din direcție sau, în lipsa acesteia ori în caz de imposibilitate obiectivă și justificată a preluării atribuțiilor respective de către aceasta, unei persoane cu funcție de execuție din cadrul serviciilor pe care le coordonează, cu acordul acesteia din urmă, prin decizie scrisă, întocmită în acest sens.”

3. La articolul 60, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 60. — (1) În cazul absenței din instituție, șefii de birou delegă, cu avizul șefului ierarhic superior, atribuțiile care le revin unei persoane cu funcție de conducere din direcție sau, în lipsa acesteia ori în caz de imposibilitate obiectivă și justificată a preluării atribuțiilor respective de către aceasta, unei persoane cu funcție de execuție din cadrul birourilor pe care le coordonează, cu acordul acesteia din urmă, prin decizie scrisă, întocmită în acest sens.”

4. La articolul 63, litera e) se abrogă.

5. Articolul 68 se abrogă.

6. La articolul 73, litera j) se abrogă.

7. La articolul 89 punctul 1, literele b) și c) se abrogă.

8. La articolul 89 punctul 1, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) participă la comisiile mixte și verifică, împreună cu reprezentanți ai Ministerului Sănătății, modul de efectuare a lucrărilor medico-legale;”

9. La articolul 98, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) reprezintă ministerul și apără drepturile și interesele acestuia în fața instanțelor judecătorești și a altor organe jurisdicționale, precum și în procedurile de mediere, pe baza delegației date de conducerea ministerului, precum și în raporturile cu alte organe, cu persoane fizice sau juridice și/sau formulează propuneri de delegare a dreptului de reprezentare;”

10. La articolul 98, literele j) și k) se abrogă.

11. La articolul 98, după litera n) se introduce o nouă literă, litera n¹), cu următorul cuprins:

„n¹) colaborează cu Direcția financiar-contabilă, la sesizarea acesteia, pentru recuperarea creanțelor exigibile, în situația neexecutării benevole și amiabile;”

12. La articolul 98¹, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) verifică și avizează, sub aspectul legalității, clauzele contractelor și actelor adiționale încheiate de minister, atribuite în urma aplicării unor proceduri de achiziție publică, precum și ale tuturor convențiilor/protocoalelor/înțelegerilor în care Ministerul Justiției este parte și elaborează, alături de Direcția investiții, modele de contract de achiziție publică;”

13. La articolul 98¹, după litera f) se introduce o nouă literă, litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) verifică și avizează, sub aspectul legalității, deciziile de reținere sau de imputare privind recuperarea pagubelor cauzate de salariații aparatului propriu al ministerului;”

14. La articolul 98¹, după litera l) se introduc două noi litere, literele l¹) și l²), cu următorul cuprins:

„l¹) întocmește puncte de vedere consultative referitoare la modalitatea de interpretare și aplicare a actelor normative, la solicitarea instituțiilor/autorităților publice sau a persoanelor fizice sau juridice, din dispoziția conducerii ministerului, în condițiile în care problema de drept intră în aria de competență a direcției;

l²) colaborează cu Direcția investiții — Serviciul gestiunea investițiilor, la solicitarea expresă a acestui compartiment, în ceea ce privește operațiunile juridice cu privire la imobilele aflate în proprietatea sau în administrarea ministerului și a instanțelor judecătorești, dacă operațiunea implică aspecte din sfera de atribuții a Direcției contencios;”

15. La articolul 108 punctul 1, literele a), b), c), e), h), i) și k) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) stabilește și urmărește îndeplinirea obiectivelor României care derivă din calitatea de stat membru al UE și care vizează aspecte de fond din aria proprie de competență a ministerului;

b) participă, după consultarea și cu sprijinul celorlalte compartimente din minister, la elaborarea documentelor programatice ale UE în domeniul justiției;

c) coordonează, monitorizează și sprijină îndeplinirea obligațiilor în domeniul justiției care decurg din prevederile Tratatului de aderare a României la UE, ale celorlalte angajamente rezultate din procesul de aderare la UE, precum și din strategiile și programele naționale adoptate în contextul politicilor UE;

e) asigură notificarea către structurile de specialitate din cadrul Ministerului Afacerilor Externe a măsurilor normative luate de minister pentru transpunerea actelor normative ale UE, pe baza informațiilor furnizate de compartimentele de specialitate;

h) reprezintă, alături de direcțiile de specialitate, ministerul la comitetele și grupurile de lucru ale Comisiei Europene și Consiliului Uniunii Europene și pregătește mandatele necesare pentru participare;

i) pregătește, alături de direcțiile de specialitate, mandatele necesare pentru participarea conducerii ministerului la Consiliul Uniunii Europene — Justiție și Afaceri Interne sau la alte reuniuni la nivel înalt, în domeniile de competență ale direcției;

k) formulează propunerile în vederea armonizării cadrului normativ ce intră în competența ministerului și a instituțiilor din subordinea acestuia cu normele dreptului UE, în măsura în care se impune;

16. La articolul 108 punctul 1, litera j) se abrogă.

17. La articolul 108 punctul 3, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) analizează și formulează puncte de vedere, în domeniul justiției, cu privire la compatibilitatea legislației naționale și a instrumentelor internaționale la care România este sau urmează să devină parte cu dispozițiile internaționale în materia drepturilor omului;”.

18. La articolul 108 punctul 4, literele c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) participă la dezvoltarea dimensiunii civile a contribuției României în gestionarea crizelor din cadrul Politicii de securitate și apărare comune (PSAC), prin gestionarea, împreună cu Direcția resurse umane, a detașării personalului din aparatul propriu al ministerului și instituțiilor din subordinea acestuia la diverse operații civile de management al crizelor;

d) emite puncte de vedere, la solicitarea compartimentelor de specialitate din minister, cu privire la proiectele de acte normative în domeniul apărării, securității naționale, gestionării situațiilor de criză care asigură implementarea acquis-ului UE în domeniul de fond din aria proprie de competență a ministerului;”.

19. La articolul 115, literele m) și v) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„m) întocmește proiectele de ordin de stabilire a drepturilor salariale pentru judecători și asistenți judiciari și colaborează, după caz, cu direcțiile de specialitate din cadrul aparatului tehnico-administrativ al Consiliului Superior al Magistraturii și cu instanțele judecătorești;

v) ține evidența asistenților judiciari și gestionează dosarele profesionale ale acestora;”.

20. La articolul 115, după litera q) se introduce o nouă literă, litera q¹), cu următorul cuprins:

„q¹) elaborează sau, după caz, analizează proiectele de ordin de numire și de eliberare din funcție a directorului general

și a directorilor generali adjuncți ai Direcției Naționale de Probațiune;”.

21. La articolul 115, litera s) se abrogă.

22. La articolul 117, litera c) se abrogă.

23. La articolul 117, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) dosarele profesionale ale personalului din minister și ale asistenților judiciari;”.

24. La articolul 119, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Serviciul resurse umane efectuează mențiunile referitoare la personalul de probațiune în registrul și opisul alfabetic prevăzute la alin. (1) până la data operaționalizării departamentului cu atribuții de resurse umane din cadrul Direcției Naționale de Probațiune.”

25. Articolele 130—132 se abrogă.

26. La articolul 149, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) întocmește proiectele deciziilor de reținere sau de imputare privind recuperarea pagubelor cauzate de salariații aparatului propriu al ministerului, pe care le transmite spre avizare, sub aspectul legalității, Direcției contencios și, ulterior aprobării acestora, le pune în executare;”.

27. După articolul 172 se introduce un nou titlu, titlul VII¹ „Direcția Națională de Probațiune”, cuprinzând articolele 172¹ și 172², cu următorul cuprins:

„TITLUL VII¹

Direcția Națională de Probațiune

Art. 172¹. — (1) În cadrul ministerului funcționează Direcția Națională de Probațiune, structură cu personalitate juridică, constituită în temeiul Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Activitatea Direcției Naționale de Probațiune este coordonată direct de către ministrul justiției.

(3) Regulamentul de organizare și funcționare a sistemului de probațiune se aprobă prin ordin al ministrului justiției.

Art. 172². — (1) Până la data operaționalizării departamentului cu atribuții de resurse umane din cadrul Direcției Naționale de Probațiune, dar nu mai târziu de data de 1 octombrie 2015, Serviciul resurse umane din cadrul Direcției resurse umane din minister:

— îndeplinește atribuțiile prevăzute de lege referitoare la numirea, modificarea raporturilor de serviciu și eliberarea din funcție a personalului de probațiune și întocmește actele administrative de stabilire a drepturilor salariale ale acestuia;

— îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 19 alin. (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.079/2013 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările ulterioare;

— ține evidența personalului de probațiune și gestionează dosarele profesionale ale acestuia.

(2) Până la data prevăzută la alin. (1), la nivelul Serviciului resurse umane din cadrul Direcției resurse umane din minister sunt organizate și următoarele evidențe:

a) registrul privind personalul din serviciile de probațiune, cu următoarele rubrici: număr curent, numele și prenumele, studii, numărul dosarului profesional, alte date de interes;

b) dosarele profesionale ale personalului de probațiune.

(3) Până la data operaționalizării departamentului cu atribuții economice și administrative din cadrul Direcției Naționale de Probațiune, dar nu mai târziu de data de 1 octombrie 2015,

Direcția financiar-contabilă și Direcția investiții din minister îndeplinesc atribuțiile prevăzute la art. 20 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.079/2013, cu modificările ulterioare.

(4) Până la operaționalizarea departamentelor din cadrul Direcției Naționale de Probațiune, altele decât cele prevăzute la alin. (1)—(3), compartimentele din cadrul ministerului îndeplinesc atribuțiile prevăzute la art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.079/2013, cu modificările ulterioare, potrivit specificului acestora.

(5) Până la data angajării personalului specializat în Direcția Națională de Probațiune și în structurile teritoriale, Direcția tehnologia informației din minister, împreună cu tribunalele, asigură și gestionează sistemele și echipamentele de tehnologia

informației ale Direcției Naționale de Probațiune, respectiv ale structurilor teritoriale.”

28. La articolul 173, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Compartimentele din minister sprijină Direcția afaceri europene și drepturile omului în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale specifice reglementate la art. 108, luând în considerare, în special, termenele restrictive pe care este ținută să le respecte România în relația cu instituțiile UE.”

Art. II. — Compartimentele din cadrul Ministerului Justiției vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc

București, 23 aprilie 2015.
Nr. 1.412/C.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

